

Κι' από τὸ γάμο τους αὐτὸν ἐγὼ γεννήθηκα, πρωτόγονο παιδί τους !

Ὅμως ἡ μάνα μου ἦταν ἡ ἴδια πάντα. Μαζί με τὴν ὕψος της ἦρε καὶ τὴς παλιές παραξενιές καὶ πείσματά της. Δὲν ἔμεινε παρὰ λίγες μέρες 'σ τὸ σπῖτι τοῦ γαμπροῦ. Καὶ σηκώθηκε ἀξάφνης καὶ γύρισε θυμωμένη 'σ τὸ κατὰψυχρο παλάτι της. Ἐκεῖ μ' ἀμολόγητη λαχτάρα ἐνοιώσ' ἐμένα 'σ τὴν κοιλά της. Κι' ἀφοῦ με γέννησε, με πέταξε 'σ τὸ δρόμο. Ἀγνωστοὶ διαβάτες μ' ἤρκαν, καὶ με γλύτωσαν. Καὶ πέρασα ἀπὸ χέρια 'σ ἄλλα χέρια. Κ' ἔπαθα πολλὰ ὅσο ν' ἀναστηθῶ σάμπως με βλέπεις. Κι' ἀφοῦ ἔμαθα ἀπὸ ποιούς γονιούς γεννήθηκα, πῆγα νὰ τοὺς εὗρω. Καὶ μ' ἔδωξε ὁ πατέρας μου κακὰ κ' ἡ μητέρα μου χειρότερα. Δὲ θέλησαν νὰ με γνωρίσουν, βλέποντας 'σ τὸ κορμί μου καθέναν τους γραμμένα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀλλοινοῦ. Τότε κ' ἐγὼ πῆρα τὰ μάτια μου κ' ἀρχισα νὰ φέρνω γύρα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἀπὸ ἓνα 'σ ἄλλο χωριάτικο σπῖτι καὶ καλύδι κ' ἠύρα πονετικὴς ψυχῆς ποῦ μ' ἀγάπησαν καὶ μ' ἔβαλαν 'σ τὸ παρὰ γωνί τους νὰ ζεσταθῶ κ' ἔπασα σὲ χαροκόπους, ποῦ 'σ τοῦ τρύγου τὴν ὥρα εἶτε τοῦ θερισμοῦ, μ' ἤθελαν νὰ τοὺς κἄνω συντροφιά 'σ τὴν ἀνάπαψη καὶ 'σ τὴν ξεφάντωσι τους καὶ βρέθηκα 'σ ὁμορφὴν κορτσιῶν τῆς ἀγκαλιῆς, ποῦ με καλοῦσαν σύντροφός τους 'σ τὰ παιγνίδια, 'σ τὰ νυχτέρια τους. Μοναχὰ 'σ τὴ χώρα δὲν πῆγα ἀκόμα, ποῦ ἀκουστὴ τὴν ἔχω καὶ τόσο τὴ νειρεύομαι. Καί, νά, τώρα ποῦ θὰ γίνῃ κ' ἡ ἐπιθυμία μου αὐτή ! Κ' εἶναι ἡ χαρὰ τὴση δὲ ! Καὶ σ' ἀγαπῶ γι' αὐτὸ ἄλλο τόσο καὶ περισσότερο !

— Ὡ ἀγαπημένο πλάσμα, εἶπα 'σ τὸ μικρὸ τὸ σύντροφό μου, ἂν δε θέλῃς νὰ μαρτυρήσῃς τὰ ὀνόματα τῶν γονικῶν σου, ὅμως τὸ δικό σου, ἀκριβὸς μου, τ' ὄνομα πρέπει τώρα νὰ τὸ πῆς !

— Παρὰ μῦθι ! εἶπε.

Καὶ με κύταξε 'σ τὰ μάτια καὶ μοῦ γέλασε. Κ' ἔκμαε τὴν καρδιά μου περιθῶνι τ' ἄδολο τὸ γέλασμά του. Χερσποιασμένοι τότε πῆραμε τὸ δρόμο γιὰ τὴ χώρα. Καὶ νὰ μας, ἦρθαμε ! Καὶ καλῶς σὰς βρήκαμε ! Καὶ καλησπέρα τῆς ἀφεντειᾶς σὰς !

17 τοῦ Νοέμβρη 1903.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΔΕΣΥΟΙΝΙΣ καλῆς οἰκογενείας, γνωρίζουσα τελείως τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν, ζητεῖ θέσιν παιδαγωγοῦ παρὰ τινι οἰκογενείᾳ εἴτε ἐνταῦθα, εἴτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Πληροφορίαι ἐν τῷ γραφεῖο τοῦ „Νουμά“.

Κι' ἰλήθισα, με τί τέχνη ποῦ εἶναι φερμένος αὐτὸς ὁ στίχος. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ ἀπαράφορος εἰς τὸ νεκρὸν νὰ ῥίπτεται ἐπάνω τεχνικὰ, τεχνικὰ σοῦ γύνει ὁ θεόπνευστος ποιητὴς ἓναν κοῦδὰ νερὸ—ἐνθέρμως νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ βίου εὐχομένη. Ἐνθέρμως μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τίς εὐχαριστίες τοῦ ὁ κ. ποιητῆς 'σ ὅσους ἐπαίνεσαν τ' Ἄλγη, ὅχι ὅμως καὶ νὰ εὐχεται νὰ παλλαγῇ τοῦ βίου μὴ μᾶνα ποῦ ῥήγνεται σὰν τρελλὴ ἀπάνω στὸ παιδί της ποῦ ἀψυχο, νεκρὸ κοιτεῖται μπρὸς της.

Ἡ καημένη ἡ ψυχὴ ! πόσα τῆς εἶταν γραμμένο νὰ τραβήξῃ. Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τὸ πρῶτο της ταξίδι ποῦ εἶχε ἰδεῖ τὴ μᾶνα της ἐνθέρμως νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ βίου εὐχομένην κ' ἀποφάσεις ξανά, νὰ κατέβῃ στῆς γῆς προσέχουσα ἐννοεῖται πάντοτε στὸ δρόμο εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερὰ της καύσει. Τώρα πῆ, καθὼς λέει ὁ κ. ποιητῆς

Τὸ σῶμα της τώρα ἴον

Ἦδη ἡ γῆ εἰς τὸν ψυχρὸν εἶχεν αὐτῆς μυχόν
Καὶ τὸ ἐμάστιξ' ἡ βροχὴ, καὶ λίδας (1) ψυχρὸς πνέων
Τὸ ἔκαμν' εἰς τὸ μνήμα του νὰ τρέμει τὸ πτωχόν.

Τὸ πτωχὸν τὸ σῶμα ! Μολοντί τὸ αἶχεν ἡ γῆ εἰς τὸν ψυχρὸν αὐτῆς μυχόν τὸ ἐμάστιξε ἡ βροχὴ, ὅπως μαστιῶν τὸν ἄερα τοῦ κ. θεόπνευστου ἡ γλώσσα. Καὶ δὲ φτάνει μόνο αὐτὸ. Γιὰ τοῦ πτωχοῦ τὰ βάρη ὁ λίψ' ἔστρεψε καὶ στεγνὸς ἄνεμος ἤρξατο πνέων ψυχρὸς, κ' ἔτσι

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΘΩΜΑΣ.—Φίλε Δροσίνη, ἐσὺ ποῦ καταγίνεσαι τὰ στατιστικά, πές μου παρακαλῶ, πόσα ἐκπαίδευτικὰ κατὰστήματα ἔχει ἡ Ἑλλάς ;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (μὲ πατριωτικὴ φωτιά).—Τρία ἑκατομύρια τουλάχιστο !!

ΘΩΜΑΣ.—Μίλα καλὰ, βρε ἀδελφέ. Καὶ πόσα παιδιά ἔχει λοιπόν ;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (ἐξαλλος ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμό μόνον με ποίησιν ἡμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά του).—

Ὅση ἡ ἄμμος, ἔχει τόση

Νεολαίαν ἡ Ἑλλάς !

Σλαῦοι, τρέμετε, καὶ Ρῶσσοι !!

Ὅμως πές μου, τί γελᾷς ;

ΘΩΜΑΣ.—Γελῶ, καὶ μένε, γιατί τὸ παραξεκοντάκιες.

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (πάντα ποιητικῶς).

Ρῶτα ρῶτα (καὶ μὴ γέλα)

Καὶ τὸ μπάμπι μου Βικέλα !

ΘΩΜΑΣ.—Μὰ Δροσίνη μου Γιώργο μου, τί βγάζεις με τέτοιες ὑπερβολές ;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ. (κατατρομαγμένος ξαναγυρίζει στὸ πεζό).—Ἐγὼ νὰ βγάλω ; Ἐγὼ μπάζω με τὲς ὑπερβολές !!!

ΘΩΜΑΣ-Ι-ΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ο ΒΛΑΧΙΚΟΣ ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ὅσοι σὰς ποῦν πῶς ἐνθουσιάστηκαν τὴν Τρίτη τὸ βράδυ στὸ Βασ. Θέατρο, νὰ μὴ τοὺς πιστέψετε. Νὰ πιστέψετε ἐκείνους ποῦ θὰ σὰς ποῦν πῶς ἐπώντιασαν κ' ἐκείνους ποῦ θὰ σὰς ποῦν πῶς δὲν κατόρθωσαν νὰ καταλάβουν γιατί ὁ Σοφοκλῆς λέγεται μεγάλος ποιητὴς καὶ γιατί ὁ Οἰδίποδάς του θεωρεῖται ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ τρία τέσσαρα σκηνικὰ ἀριστουργήματα τῶν αἰώνων.

Ὁ κ. Βλάχος με τὴ μετάφρασί του, τὴν σχολαστικὴν, τὴν ἀψυχὴν, τὴν ἀχρωμάτιστην, τὴν κρύα καὶ τὴ μαργωμένην, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ στίχοι του κ' ὅλες οἱ μεταφράσεις του, κατόρθωσε ὅχι ν' ἀναστήσῃ τὸν Σοφοκλῆ στὴ σημερινὴ γλῶσσα καὶ νὰ

τὸν μπάσῃ στὴν σημερινὴ ζωὴ, ἀλλὰ νὰ τὸν πεθάνῃ κυριολεκτικῶς καὶ νὰ ποδεῖξῃ τετραγωνικάτα, ὅτι ὁ ἀθάνατος δημιουργὸς τοῦ Οἰδίποδα ὅσο κ' ἂν ἐνθουσίαζε καὶ συγκινοῦσε τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, γιὰ τοὺς σημερινούς Ἀθηναίους εἶναι ἀπλούστατα μιὰ μούμια Αἰγυπτιακὴ ποῦ μονάχα τὴν περιέργεια κινεῖ, καὶ μάλιστα ὅσο μένει μέσα στὸ σαρκοφάγο της κλεισμένη.

Μονάχα ἓνας Αἰγυπτιολόγος ἡμπορεῖ νὰ ἐνθουσιασθῇ ἅμα ἰδῇ μιὰ μούμια ἀπάνω στὴ σκηνή. Οἱ ἄλλοι, οἱ κοινοὶ βροτοί, ζητοῦν νὰ ἰδοῦν τὴ ζωὴ, καὶ μ' αὐτὴν ἐνθουσιάζονται. Μὰ ὁ κ. Βλάχος τοὺς ἐδεῖξε μιὰ μούμια. Ἀξίος ὁ μισθός του. Γιατί ὅμως τότε νὰ τὴν ἀνεβάσουν τὴν μετάφρασί του κ. Βλάχου στὴ σκηνή, καὶ νὰ μὴ τὴν πᾶνε νὰ τὴν τοποθετήσουν εὐλαβῶς μέσα στὴν Αἰγυπτιακὴ αἴθουσα τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, πλάι στὴ μούμια τῶν ὑπηκόων τῶν Φαραῶ, ἀφοῦ μάλιστα γιὰ τὴν καλὴ τῆς τὴν τύχη, βρίσκονται καὶ μέσα καὶ δυὸ τρεῖς σαρκοφάγοι ἀδειανές ;

* *

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀερολογούμε, ὅπως συνειθίζουσι οἱ διάφοροι Μιστριωτολόγοι καὶ ἐμβριθυολόγοι γλωσσοπνίχτες, παραθέτουμε ὅδ' ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πρῶτο Βλάχικο χορικὸ τοῦ Οἰδίποδα, καὶ τόκομμάτι τὸ ἴδιο ἀπὸ ἓναν ἄλλον Οἰδίποδα Βούλγαρο, ποῦ δημοσιεύεται στὸ Σαμιώτικο «Φῶς» καμωμένος ἀπὸ κάποιον Ζήσιμο Σίδερη, γνωστὸν προδότην καὶ ἀργυρώνυτον ὄργανον τῆς Πανσλαβιστικῆς προπαγάνδας, ὅπως δὲν θὰ δισταζοῖ νὰ τὸν πῇ ὁ κ. Χατζιδάκις.

Νὰ λοιπὸν τὸ κομμάτι ἀπὸ τὸν Ἑλληνοπρεπῆ «Οἰδίποδα» τοῦ κ. Βλάχου :

Τίς τοῦ Διὸς ὦ γλυκεῖα φωνὴ ἐκ Δελφῶν πολυχρύσων
εἰς τὰς λαμπρὰς μας ἀντηχεῖς
Θήδας; Εἴμ' ἐντρομος ὁλος καὶ πάλλειτ' ἐκ φόβου ὁ νοῦς μου
ὦ σῶτερ παῖαν ὁ ἐκ Δήλου,
κ' ἐν ἀγωνίᾳ προσμένω, τί σήμερον
ἦ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ
θὰ ἐπιβάλλῃς ὡς χρέος μου.
Λέγε μοι τέκνον ἐλπίδος χρυσῆς
ὦ φωνὴ ἀμβροσία.

Σὲ καλῶ πρώτην, Παλλὰς, τοῦ Διὸς ὦ ἀνάντε κέρη.
καὶ τὴν προστάτιδ' ἀδελφὴν
Ἄρτεμιν, ἥς εὐκλεὴς καίτ' ὁ θρόνος ἐν τῇ ἀγορᾷ μας,
καὶ Φοῖβον θεὸν ἐκηκόλον.
Σεῖς καὶ οἱ τρεῖς ἀλεξίκακοι φανήτε.
Ἄν εἰς καιροῦς παρελ' ὄντας
τὴν ἀπειλοῦσαν τὴν πόλιν μας

ματὰ τοῦ κ. ποιητῆ, ἀφοῦ ἔχει μέσα λίγη μελαγχολία, μιὰν ἀσώματην ψυχὴ, ἐν' ἀψυχο σῶμα, αἰθέρα καὶ σκοτὶαν «ψυχρὸν λίδα καὶ βροχὴν μαστίζουσαν τεθαμμένον σῶμα». Ἐμεῖς ὅς τὸ πούμε χασμοδιωθίδες καὶ ὑψιπετὲς γιὰ νὰ θυμούμαστε ἔτσι καὶ τὴν ὑψιπετὴ ἐκείνην εἰκόνα τὴν ψυχὴν δηλ. προσέχουσιν εἰς ἄστρον τι μὴ τὰ πτερὰ καύσει. Κρίμας ὅμως ἴση προσοχὴ ἔστα ἄστρα νὰ μὴ δώσῃ ὁ κ. ποιητῆς ὅχι γιὰ νὰ μὴ κίψῃ ἢ καύσει τὰ πτερὰ του, ἀφοῦ δὲν ἔχει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ γράψῃ ἢ γράψῃ τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς στίχους, τὸν τόσο ποιητικὸν, με μιὰ τόσο πιστὴ κ' ἀληθινὴ εἰκόνα.

Διήλθεν οὕτω ἅπασα ἡ νύξ τρυφῆς κρυφίας
πηγὴ ἀνεκδιήγητος καὶ ἤδη τοῦ μονήρους
ὁ δίσκος ἐκλινεν ὡχρὸς ἀστέρους τῆς Παφίας.
(Ἡ ἀπόκρισις).

Ὁ μονήρης αὐτὸς ἀπὸ τῆς Παφίας εἶναι ὁ κ. Ἐωσφόρος—Ἀστερας—Ἀφροδίτη—Ἐσπερος—Ἀποσπερίτης—Ἀυγερινός, σὰν Ἰθαλγὸς Ἰσπανὸς πολυονόματος, τῆς Ἑσπερίας, ἄλλοτε κ' ἄλλοτε τῆς Αὐγῆς καθαλλίερος. Καί, καθὼς ξέρεῖ ὁ καθένας καὶ καθὼς δὲν ξέρεῖ ὁ κ. ποιητῆς, πολὺ πρὶν ἀρχίσει νὰ κλίνει—πρὸς τὴν Δύση—ὁ Αὐγερινός, σηκώνεται ὁ Ἡλῖος ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

(Τὴν ἄλλην Κυριακὴν τὸ τέλος)

τὸ πτωχὸν σῶμα τὸ ἔκαμε νὰ τρέμει μέσα στὸ μνήμα του, ἐνὸς ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριά ὁ κ. Κλέων μὰς κάνει ἐμὰς νὰ πορούμε πῶς κατάφερε νὰ πεῖ δυὸ ἀνοησίες σ' ἓνα μόνο στίχο, κ' ἀκόμα, ἐπειδὴ δὲν τοῦ φάνηκαν αὐτὲς ἀρετὲς νὰ σκαρώσῃ καὶ τὸν τελευταῖο γελοῖο στίχο, γέλοιο γιατί μποροῦν οἱ νεκροὶ νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύο, μποροῦμε ἀκόμα καὶ σὲ κάθε ἀψυχο ἀντικείμενο τῆς φύσης ἀπὸ μιὰ ποιητικὴν ἀντίληψιν νὰ δίνουμε ζωικὰς ιδιότητες, ἀλλὰ δὲν ταυρίζῃ νὰ λέει κανεὶς πῶς ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο μέσα στὸ μνήμα του τὸ σῶμα μιὰς ψυχῆς, τὸ σῶμα δηλ. ποῦ βρίσκεται χωρισμένο τὸ πτωχὸν ἀπὸ τὴν ψυχὴ του.

Ξανακατέβηκε λοιπὸν ἡ ψυχὴ στῆς γῆς, ἀλλὰ μόλις εἶδε πῶς οἱ δικοὶ της τὴν εἶχανε ξεχάσει, ὅτι ὁ ἥλιος τῆς χαρὰς εἶχε σβύσει ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους τὰ σύννεφα τῆς λύπης, καὶ—τὸ σπουδαιότερον—μόλις ἀκουσε τὸν κ. Κλέωνα ἀμετρωριζόμενον ὑπὲρ τὸν πεζὸν λόγον ἀνηλεῶς νὰ μαστιῶν τὸν ἄερα διὰ νὰ ψάλλῃ τὰς πρὸς τὴν γῆν πορείας της

ἐδάχυσ' ἡ ψυχὴ

Καὶ πτάσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν πρὸς τὴν γῆν πορείαν
Οὐδέποτε' ἐπανάλαβεν, οὐδέποτε' ἡ πτωχὴ ! χί ! χί ! χί !

Τὸ ποίημα αὐτὸ δίχως ἄλλο θὰ εἶναι γιὰ τοὺς κριτικούς τῶν Ἀλγέων ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ γλωσσόεργα ποιη-